

РЕШЕНИЕ

№ 6176

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 02.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4520** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково.

Образувано е по Искова молба, с вх.№7851/06.03.2020 г по регистъра на АССГ, след разделяне на производството по адм.дело №2561/2020 г. от АССГ, II о., 50-ти състав с определение от з.з. на 27.05.2020 г., в частта с която от Н. Т. П. е предявен иск за осъждане на ответника Националната агенция по приходите да заплати на ищцата обезщетение в размер на 1000 лева за причинените ѝ неимуществени вреди, настъпили от неполагане на дължимите грижи за защита на личните ѝ данни, довело до изтичането им, които вреди се изразяват в страх от използването на личните ѝ данни за извършване на престъпления срещу нея, използването им за всевъзможни злоупотреби с тях, като теглене на кредити, учредяване на ипотечи, залози и прочие, неудобство от оповестяването на личните ѝ данни, срам, ужас, че целият ѝ живот е на показ, максимално публично.

Заявено и искане за присъждане на законната лихва от датата на увреждането-15.07.19 г. до окончателното изплащане на дължимото, както и за присъждане на разноските за съдебното производство.

С исковата молба се твърди, че на 15.07.20 г. е оповестено чрез медиите, че е налице теч на лични данни за повече от 6 милиона българи и чуждестранни граждани от сървърите на ответника, съдържащи се в себе си имена, адреси, лични карти, приходи, данъци, задължения и прочие, включително и на ищцата. В тази връзка била извършена проверка от КЗЛД, при която било констатирано, че нивото на електронните системи на ответника е на нивото от 2008 година, напълно неадекватно,

представлява невъобразим хаос от всевъзможни сървъри, софтуер, без единна система за поддръжка, защита, управление или каквото и да било. На практика електронните системи на ответника представлявали широко отворена врата, през която може да влезе всеки, притежаващ елементарна компютърна грамотност, до степен седмици след скандала с изтичането на лични данни, да било възможно сдобиването с произволни лични данни чрез обикновено използване на търсачката Г.. Или както било установено в качеството на потребителско име и пароли са използвани „admin“ С оглед на изложеното се твърди, че ответникът не е положил дължимата грижа за защита на личните данни на ищцата, от което тя е претърпяла заявените с исковата молба вреди. Ищцата имала право на защита на личните данни съгласно чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни, чл.24 и чл.32 от Общия регламент от РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2016/679 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) и чл.8, пар.1 от Хартата на основните права на Европейския съюз /ХОПЕС/ и чл.16, пар.1 от Договора за функционирането на Европейския съюз /ДФЕС/.

С писмения отговор на исковата молба ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Т. оспорва основателността на иска, като твърди, че НАП, като администратор на лични данни, е предприела редица технически и организационни мерки за защита при обработването на лични данни, съобразени със ЗЗЛД и Общия регламент относно защитата на личните данни.

В о.с.з. пред АССГ ищцата не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Т., моли за отхвърлянето на иска като недоказан, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на предявения иск.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните, вкл.и като и прецени събраните при новото разглеждане на делото доказателства, в изпълнение на задължителните указания на ВАС по приложението на процесуалния закон, намира за установено следното:

От фактическа страна:

Ответникът НАП е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания и определени със закон частни държавни вземания /чл.2, ал.1 от ЗНАП/ и администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Общия регламент относно защитата на личните данни.

Страните не спорят от фактическа страна, че поради нерегламентиран достъп на неизвестно лице, публично оповестен на 15.07.2019 г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

Ноторно известен е фактът, че след изтичането на лични данни от информационните масиви на НАП, последната е информирала за това Софийската градска прокуратура и Комисията за защита на личните данни.

По делото се представи и прие извадка от получен SMS, с посочен в него час-19.55 ч, но без посочена дата, със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 7804 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Не е посочен телефонният номер, на който е

получен SMS. Макар и тези данни да са непълни, съпоставени с липсата на оспорване от страна на ответника, както с писмения отговор на исковата молба, така и в двете проведени открити с.з., че сред изтеклата информация са и лични данни на ищцата, съдът приема този факт за установен.

По делото е приет като писмено доказателство, приложен към исковата молба амбулаторен лист от 02.10.2019 г., изд. от д-р Р. Д., специалист психиатър, въз основа на който съдът приема за установено, че обективното състояние на ищцата към датата му на издаване е: „Тревожна, ангажирана с реална психотравмена ситуация. Емоционално лабилна. С нарушен сън и апетит.“ Вписаната анамнеза за това състояние е: “От средата на месец юли след изтичането на новината за публикуване на лични данни от НАП и след проверка, че собствените ѝ лични данни са изтекли във виртуалното пространство и са общодостъпни, започнала да се притеснява, че може да бъде злоупотребено с личните ѝ данни, изгубила си съня, притеснявала се постоянно, че не може да защити адекватно себе си и имуществото си“. Амбулаторният лист не е оспорен от ответника, в съответствие с което съдът приема за установено, че увреждането на ищцата е настъпило на 15.07.2019 г., когато е узнала за теча на личните ѝ данни и е започнала да изпитва описаното безпокойство.

Със Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП е утвърдена политика по защита на личните данни в НАП. Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0 от м. май 2016 г. Утвърдена е Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения. Със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри СУСИ по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП. В НАП е изработена Методика за оценка на риска, версия 1.1 ноември 2015 г.

Със Заповед № ЗЦУ- 1436/15.10.2018г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл.10, ал.1, т.5 и т.7 от ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образеца на инструкция“ и други. Видно от предоставена от Комисията за защита на личните данни / КЗЛД/ с нейно писмо изх.№ППН-01-529/2019 г.#1 от 29.07.2020 г. информация, пред КЗЛД като постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на ЗЗЛД /чл.61 ал.1 ЗЗЛД/, не е налице висящо или приключило производство, инициирано от ищцата. Видно е още и това, че в хода на извършена от страна на КЗЛД проверка за изтеклата информация от информационните масиви на НАП, е установено, че при осъществяване на дейността си, НАП в качеството си на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерси, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем. За така установеното, председателят на КЗЛД е издал наказателно постановление /НП/ против НАП за

нарушение на чл. 32, § 1, б. „б“ от Общия регламент относно защитата на личните данни. НП не е влязло в сила, предвид оспорването му пред СРС. Отделно от това, предвид констатирани нарушения, с Решение № ППН-02-399/22.08.2019 г. по описа на КЗЛД, на НАП е издадено и разпореждане за предприемане на подходящи технически и организационни мерки. Решението е оспорено пред АССГ, като е образувано адм. дело №10477/2019 г., което е висящо и не е приключило с постановен по него съдебен акт.

С молба, постъпила в АССГ на 05.08.2020 г. ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Т. изрично отказа да формулира задачи към вещо лице. При това положение, след като с определение от з.з. на 17.07.20 г., препис от което е получен от ответника на от 24.07.2020 г., е разпределил доказателствената тежест между страните, допуснал е служебно СТЕ и изрично е указал последиците при неформулиране на задачи за ВЛ, съдът с протоколно определение от 31.08.2020 г. отмени определението си за допускане извършването на СТЕ от вещо лице със специалност „киберсигурност“. Последиците от отказа на ответника за извършване СТЕ, съдът ще изложи и аргументира по-долу в правните си изводи по спора.

От правна страна:

Искът е допустим-налице са положителните, съотв. липсват отрицателните условия, свързани със съществуването и упражняването правото на иск. Искът е предявен от процесуално правоспособна и дееспособна страна и срещу процесуално правоспособна страна /чл.205, ал.1 АП/, като не е налице и пречката по чл.39, ал.4 от специалния ЗЗЛД.

Разгледан по същество, искът е частично основателен, по следните съображения:

Дадената от съда в проекто-доклада по делото, без възражения на страните по него в 1-то по делото заседание, правна квалификация на предявения иск по чл.79, параграф 1 и чл.82, параграф 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 /Общ регламент относно защитата на данните/, по реда на чл.203 и сл. АПК и чл.1 и сл. от ЗОДОВ е в съответствие с Определение №4991/28.04.2020 г. по дело №3504/20 г. на ВАС, V о., Определение № 5000/28.04.2020 г. по дело №3502/20 г. на ВАС, V о., Определение № 5277/04.05.2020 г. по дело №3498/20 г. на ВАС, V о., Определение № 5210/30.04.2020 г. по дело №3499/20 г. на ВАС, V о., Определение №5898/21.05.2020 г. по дело №3497/20 г. на ВАС, V о., Определение №5165/29.04.2020 г. по дело №3496/20 г. на ВАС, V о., Определение № 2732/20.02.20 г. по дело №1007/20 г. на ВАС, V о., Определение №3332/04.03.2020 г. по дело №1132/2020 г. на ВАС, V о. и др.

Във фактическия състав на предявения иск се включват следните елементи:

- бездействие на орган или длъжностно лице на НАП да защити по сигурен начин данните на ищеца, изразяващи се в неизпълнение на задълженията му по чл.59, ал.1, чл.45, ал.1, т.б, чл.64, чл.66, ал.1 и ал.2, чл.67, чл.68 ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент;

- неимуществени вреди, заявени с исковата молба

- пряка причинно-следствена връзка между бездействието за изпълнение на законовите задължения и настъпването на вредата за ищцата.

Разпоредбите, с които ищцата обосновава бездействие за изпълнение на законови задължения на ответника, са със следното съдържание:

ЗЗЛД:

„Чл. 59. (Нов – ДВ, бр. 17 от 2019 г.) (1) Администраторът на лични данни, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за

правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират.“

РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2016/679 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните)

„Член 24

Отговорност на администратора

1. Като взема предвид естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът въвежда подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с настоящия регламент. Тези мерки се преразглеждат и при необходимост се актуализират.

2. Когато това е пропорционално на дейностите по обработване, посочените в параграф 1 мерки включват прилагане от страна на администратора на подходящи политики за защита на данните.

3. Придържането към одобрени кодекси за поведение, посочени в член 40 или одобрени механизми за сертифициране, посочени в член 42 може да се използва като елемент за доказване на спазването на задълженията на администратора.

Член 32

Сигурност на обработването

1. Като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно:

а) псевдонимизация и криптиране на личните данни;

б) способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване;

в) способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент;

г) процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

2. При оценката на подходящото ниво на сигурност се вземат предвид по-специално рисковете, които са свързани с обработването, по-специално от случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до прехвърлени, съхранявани или обработени по друг начин лични данни.

3. Придържането към одобрен кодекс за поведение, посочен в член 40 или одобрен механизъм за сертифициране, посочен в член 42 може да се използва като доказателство за предоставянето на достатъчно гаранции съгласно параграф 1 от настоящия член.

4. Администраторът и обработващият лични данни предприемат стъпки всяко

физическо лице, действащо под ръководството на администратора или на обработващия лични данни, което има достъп до лични данни, да обработва тези данни само по указание на администратора, освен ако от въпросното лице не се изисква да прави това по силата на правото на Съюза или правото на държава членка.“
ДОГОВОР ЗА ФУНКЦИОНИРАНЕТО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

„Чл.16

1. Всеки има право на защита на личните му данни.“

ХАРТА НА ОСНОВНИТЕ ПРАВА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

(2016/С 202/02)

„Чл.8

1. Всеки има право на защита на неговите лични данни.“

Съгласно чл.154, ал.1 ГПК, вр. чл.204, ал.5 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения.

По отношение на първия елемент от фактическия състав на предявения иск /бездействие на орган или длъжностно лице на НАП, изразяващо се в неизпълнение на задълженията, посочени в исковата молба/, ищцата е в положението на ищец по отрицателен установителен иск. Ищецът следва да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от правния спор, като докаже фактите, от които то произтича. Единствено ответникът ще е длъжен да доказва изпълнението на действията, дължими по силата на посочените от ищеца законови норми, обезпечавщи правото на ищеца на защита на личните му данни. Ищецът ще се задоволи само с възраженията си, че такова изпълнение не е осъществено /Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2012 г., ОСГТК/.

С оглед законово дължимото поведение от ответника, съдът разпредели доказателствената тежест между страните, като по отношение установяването на първия елемент от фактическия състав на предявения иск я възложи на ответника. Изрично му указа, предвид носената от него доказателствена тежест, че за установяване изпълнението на задълженията му са необходими специални знания от специалност „киберсигурност“, с които съдът не разполага, и му даде възможност да формулира задачи за вещото лице по допуснатата служебно СТЕ.

С оглед изричния отказ на ответника да го направи, вкл. като възприеме съдебния акт за разпределение на доказателствената тежест между страните по делото /л.132/, съдът намира, че ответникът не се справи с носената от него доказателствена тежест и не установи, че извършените от него действия /за които ангажира само писмени доказателства/, са били подходящи технически и организационно за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищцата.

Последицата от процесуалното поведение на ответника е приемането за установен по делото на първия елемент от фактическия състав на предявения иск- бездействие за точно изпълнение на задължението по чл.59 ЗЗЛД и чл.32 от Общия регламент относно защита на данните, а именно приложени от администратора на лични данни подходящи организационни и технически мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

По отношение на втория и третия елемент от фактическия състав на

предявения иск-неимуществена вреда и пряка причинно-следствена връзка между бездействието и вредата, съдът излага следното:

В съответствие със съображения 1-во и 4-то за приемането на Общия регламент за защита на данните, защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни е основно право. Член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз /„Хартата“/ и член 16, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз /ДФЕС/ предвиждат, че всеки има право на защита на личните му данни. Обработването на лични данни следва да е предназначено да служи на човечеството.

След като е накърнено основно право на ищцата, като физическо лице при обработването на личните ѝ данни от ответника като администратор-неприложени от администратора на лични данни подходящи технически и организационни мерки за осигуряване ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, което изглежда да е направило възможно пробива в информационните масиви на НАП, нормално е да се приеме, че ищцата изпитва неудобство, чувства се притеснено и несигурно. Накърнени са легитимните ѝ очаквания спрямо държавата за сигурност в личната и имуществената ѝ сфера, предвид общодостъпната информация за възможни злоупотреби с личните ѝ данни оттук нататък.

По тези съображения, при установяване на този вид обичайни неимуществени вреди не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства. Да се приеме обратното и да се изисква формално пълно доказване на причинените неимуществени вреди, изразяващи се притеснението от всевъзможни бъдещи евентуални злоупотреби с личните данни на ищцата, означава да се отрече необходимостта от защитата на обществените отношения, свързани с обработването на лични данни, дадена с Общия регламент и ЗЗЛД. В случая в подкрепа на тези обичайни вреди е и събрания по делото, като писмено доказателство-амбулаторен лист, който не беше оспорен от ответника. Съдът в този съдебен състав при излагане на изводите си възприема за приложима по аналогия практиката по чл.2 ЗОДОВ /Решение №63/18.03.16 г. на ВКС, ГК, III о. и решения към които то препраща-№ 480 от 23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. на IV Г.О. на ВКС и № 165 от 16.06.2015 г. по гр.д. № 288/2015 г. на Трето ГО на ВКС./ Възприетото в т. II от ППВС № 4 от 23.12.1968 г. разрешение по въпроса за определянето на неимуществените вреди по справедливост не може да означава преценка по усмотрение на съда, която почива само на абстрактните представи на решаващия орган, тъй като тогава мотивите не биха могли да бъдат контролирани от по-горестоящата инстанция. Затова съдът трябва да посочи конкретни факти, които според него са установени по делото и обосновават размера на неимуществените вреди. Това не означава, че при спецификата на непозволеното увреждане по чл.1 от ЗОДОВ е необходимо ищецът да докаже всички факти и обстоятелства, отразяващи се на неимуществените вреди. Когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв

случай, то тогава тези болки и страдания трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба и да бъдат доказани.

В случая, с ненадлежното изпълнение, представляващо бездействие да се изпълнят точно задълженията за защита на личните данни, довело „нарушение на сигурността на лични данни"-нарушение на сигурността, което води до „неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин“, неизменно се причиняват вреди, които се изразяват в емоционални и психически терзания на личността.

Течът на лични данни неизменно е създавал риск от злоупотреби с тези данни. Обективното наличие на риск не произтича от медийното му отразяване-не то създава риска. Рискът сам по себе си е вреда, ако този риск в евентуален бъдещ момент се реализира, просто вредата ще бъде по-голяма.

Да се отрича наличието на вреда, означава да се отрече необходимостта от защита на личните данни и същите да се признаят за общодостъпни. Колко и кои точно лични данни на ищцата са изтекли, което не се доказва по делото, също не сочи на липса на вреда, след като безспорно лични данни на ищцата са изтекли в публичното пространство.

Въпросът дали това неразрешено разкриване е станало възможно от успешно проведената хакерска атака и дали тя осъществява състав на престъпление е ирелевантен по делото-съдът не приравнява априори настъпилия противоположен резултат на противоположно бездействие на ответника, а съобразява процесуалните последици от непроведеното от него успешно пълно доказване на надлежно изпълнение на задължението му за сигурност на обработването в исковото производство.

Ако беше провел успешно доказване на надлежното изпълнение на задължението, ответникът би се освободил от отговорност по ЗОДОВ спрямо ищцата за настъпилия противоположен резултат. Пряката причинно-следствена връзка, не се прекъсва и от факта как е узнала ищцата за настъпилия „теч на лични данни“. Още повече, че уведомяването ѝ е дължимо, и то от ответника.

В обобщение:

Съдът приема, че ищцата може да претендира обезщетение за обичайните неимуществени вреди от бездействието на ответника да изпълни задължението си да защити по сигурен начин данните ѝ като физическо лице, без да са нужни формални, външни доказателства за установяване на тези обичайни вреди, тъй като те настъпват винаги в резултат от нарушаването на сигурността на данните, което обективно създава риск за злоупотреба с тях и е нормално лицето с нарушено право на защита да изпитва неудобство, несигурност и притеснение от този факт. В този случай размерът на обезщетението следва да се определи според стандарта на живот, за да не се превърне в източник на неоснователно обогатяване за пострадалия. Когато ищецът претендира вреди над обичайните, които са обусловени от конкретни, специфични обстоятелства, следва да ги посочи в исковата молба и безспорно да ги докаже. В случая ищцата не доказва вреди над обичайните, включително с приложения и приет амбулаторен лист.

При съобразяване с естеството на увреждането и стандарта на живот / вкл.минимално установената работна заплата за страната за 2019 г.-560

лева/, съдът намира, че справедливото обезщетение за причинените обичайни вреди е в размер на 500 лева /чл.52 ЗЗД/ и уважава иска до този размер. В останалата му част- до пълния му предявен размер от 1000 лева-искът се отхвърля.

По отношение на искането за присъждането на законна лихва, съдът излага следното:

Законната лихва върху дължимото обезщетение има обезщетителен характер, но тя не е обезщетение за вредите от деликта, а обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение /Решение №153 от 2.06.2015 г. по гр.д. №6735/14 г., IV г.о.

Деликвентът дължи обезщетение на пострадалото лице в размер на доказаните имуществени и неимуществени вреди, както и законна лихва от датата на увреждането/ чл. 84, ал. 3 ЗЗД/. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно цитираната разпоредба, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от датата на увреждането. В този случай присъждането на законната лихва е последица от уважаването на главния иск - за обезщетението и тъй като не се предявява като самостоятелен иск не се дължи държавна такса. Силата на присъдено нещо се разпростира върху главния иск, но не и върху размера на законната лихва. Размерът на законната лихва ще подлежи на установяване в изпълнителното производство. Не съществува пречка ищецът да предяви като самостоятелен иск обезщетение в размер на законната лихва по чл. 86 ЗЗД. В този случай ще се дължи заплащането на държавна такса на основание чл. 72, ал. 1 ГПК - съдът ще бъде сезиран с два обективно съединени иска и ще дължи произнасяне по всеки един от тях с решението, като силата на присъдено нещо ще се разпростира и върху притезанието по двата иска. / Определение 406/15.07.2009 г. на ВКС, Първо ТО по ч. т. д. 300/2009 г./

В случая, ищцата е избрала да не предяви самостоятелен иск за обезщетение за забава в размер на законната лихва от датата на увреждането до датата на подаване на исковата молба и предявеният иск е само един.В съответствие с приетото за установено от фактическа страна, съдът присъжда законната лихва върху уважената част от исковата претенция-500 лева от 15.07.2019 г.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ съдът присъжда разноски за първоинстанционното съдебно производство, в размер на 10 лева. Други разноски от ищцата не са доказани.

Правото на разноски е възникнало и за ответника, съразмерно на отхвърлената част от иска, за защитата му осъществена от юрисконсулт. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение, предвид обема и качеството на осъществената реално защита и броя на двете проведени по делото заседания, съдът определя в размер на по 100 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съразмерно на уважената част от иска-чл.10, ал.4 ЗОДОВ, присъжда 50 лева.

Мотивиран така, АССГ II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА, по иска с правно основание по чл.79, параграф 1 и чл.82, параграф 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните, Националната агенция по приходите да заплати на Н. Т. П., [ЕГН], сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от неправомерното бездействие на ответника да изпълни задължението си да защити по сигурен начин данните на ищцата като физическо лице, позволило неоторизиран достъп и разкриване на лични данни на ищцата, оповестено публично на 15.07.2019 г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането-15.07.2019 г. до окончателното изплащане на дължимото.

ОТХВЪРЛЯ иска до пълния му предявен размер за разликата до 1000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, Националната агенция по приходите да заплати на Н. Т. П., [ЕГН] сумата в размер на 10 /десет/ лева, , заплатена държавна такса за предявения иск.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, Н. Т. П., [ЕГН] да заплати на Националната агенция по приходите сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Решението да се съобщи на страните и СГП чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: